

Bemærkninger til forslaget

Afghanistans befolkning har brug for hjælp til genopbygning af deres mishandlede land. De har brug for hjælp til en civil genopbygning af et land, der i mere end 25 år har været hærget af besættelse, Talebanstyre og krig. De har ikke brug for mere krig og flere udenlandske soldater.

5 år efter, at den amerikansk ledede koalition væltede det siddende Talebanstyre og indsatte det nuværende styre med Hamid Karzai i spidsen, er situationen meget alvorlig. De udenlandske militære styrker har ikke været i stand til at skabe sikkerhed for den afghanske civilbefolkning. Samtidig er der ikke sat gang i den sociale og økonomiske udvikling, den internationale koalition lovede, da den gik ind i Afghanistan.

Hvor slemt det står til i dag, fik alle et indtryk af i forbindelse med udstationeringen af de danske styrker i Musa Qala. Mere end 50 angreb blev de udsat for i den lille måneds tid, de var der. Og det lykkedes ikke de danske styrker at opfylde deres egentlige mission – at patruljere området og skabe sikkerhed til gavn for befolkningen. Det synes derfor rimeligt at konkludere, at de militære operationer gennemført af såvel ISAF-styrken som USA via Operation Enduring Freedom skaber nye fjender og øger støtten til Taleban. En »senior commander« i den britiske ekspeditionsstyrke i det sydlige Afghanistan, Leo Docherty, beskriver den internationale styrkes militære indsats således: »we have been grotesque clumsy« (jf. Sunday Times-artiklen »Top soldier quits as blundering campaign turns into 'pointless' war« fra den 10. september 2006). Det er baggrunden for, at en voksende del af befolkningen betragter de udenlandske styrker som en besættelsesmagt.

Der findes ikke en militær løsning på konflikten. I dag er de internationale styrkers tilstedeværelse direkte kontraproduktiv. Vesten har ikke leveret varen. Vesten har primært behandlet Afghanistan som et sikkerhedsproblem, og nu høster man, som man har sået. Der er en rekordhøst af opium, og der er stærkt stigende social, økonomisk og politisk utilfredshed i befolkningen. Taleban er vendt tilbage som en magtfaktor i landet. Ifølge den internationale tænketank Senlis – jf.

rapporten Afghanistan Five Years Later: The Return of the Taliban, Spring/Summer 2006, Conclusions and Recommendations s. xvii – har centralregeringen i Kabul ikke eller kun ringe kontrol med halvdelen af landet.

Den almindelige afghaner har intet fået ud af den militære bistand. Et stigende antal civile bliver dræbt i konflikten, og der er meget lidt sikkerhed i landet. Samtidig har befolkningen stort set intet fået ud af den såkaldte økonomiske bistand. Således konkluderer Senlis: » ... yet Afghanistan's development community is not given sufficient support from the international military to try to address the most urgent humanitarian needs in the South. The growing hunger crisis is not only proof of the failure of the delivery of primary aid, but it also provides another compelling case for the Taliban to demonstrate to local communities that the US-led international community has deserted them« (Conclusions and Recommendations, s. xix).

Det er højst sandsynligt, at et stort flertal i den afghanske befolkning var glad for at slippe af med Talebanstyret og så frem til økonomisk hjælp, så de kunne skabe sig en ny tilværelse. Men netop fordi Vesten har fokuseret på Afghanistan som et sikkerhedsproblem og ikke som et socialt og økonomisk problem, er hjælpen i vid udstrækning enten givet forkert eller i utilstrækkelig grad. Således anslås, at der bruges ni gange så mange penge på de internationale militære styrkers tilstedeværelse i Afghanistan, som der bruges på udviklingsbistand. Hertil kommer bizarre eksempler på såkaldt udviklingshjælp.

To af de mest bizarre eksempler på total fejlslagen udviklingsbistand står USA for. Det ene eksempel er USA's præsidentfrues besøg i Afghanistan med løfte om hjælp til uddannelse. Det lød godt. Der er et enormt behov for skoler og gymnasier, ja alle former for uddannelse. Omkring 60 pct. af befolkningen er analfabeter. Hvad skete der? USA oprettede et universitet i Kabul, men det er et betalingsuniversitet, så kun de absolut rigeste har råd til at gå der. Det er ikke en hjælp, som kommer den almindelige befolkning til gode.